

комунікаційні технології у всіх сферах діяльності, а також у торговельні відносини та участь у глобальних ланцюгах доданої вартості. Міцний цифровий сектор, що включає достатню інфраструктуру Інтернету та цифровий бізнес, що пропонує Інтернет-контент та послуги, є наріжним каменем цифрової економіки [3].

Підсумовуючи, можна зробити висновок, що створюючи нові способи доступу до ринків, цифрова економіка може зробити фізичну присутність за кордоном менш фундаментальною або застарілою, що може призвести до скорочення міжнародного виробництва. У той же час це може позитивно вплинути на міжнародне виробництво через залучення нових компаній, які створили віртуальну присутність в Інтернеті для розширення діяльності за кордоном та інвестування в закордонні операції. Цифрова економіка також впливає на пошук інвестицій та ресурсів, створюючи нові механізми управління та координації в міжнародних виробничих мережах. Це стосується компаній, що розширюються за кордоном (з новими гравцями на інвестиційній арені), а також кількості та спрямованості транскордонних інвестиційних потоків, видів операцій, практики управління в глобальних ланцюгах поставок та впливу іноземних фірм у приймаючому господарстві країн.

Використані джерела

1. Grayscale Investments, LLC. (2018). Digital asset investment report.
2. Peppard, J., 2016. A Tool for Balancing Your Company's Digital Investments, Harvard Business Review. [online] Available at: <https://hbr.org/2016/10/a-tool-for-balancing-your-company-s-digital-investments> [Accessed 18 October 2016].
3. UNCTAD. (2017). World investment report 2017. Investment and the digital economy. Geneva: Copyright United Nations.
4. Van Ark, B. (2016). The Productivity Paradox of the New Digital Economy. International Productivity Monitor, 31, 3-18.

Олійник Роман, Швець Христина

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри економіки та економічної теорії Гринчуцький В.І.)

ТЕОРЕТИЧНІ АСПЕКТИ ФОРМУВАННЯ СТРАТЕГІЇ ІННОВАЦІЙНОГО РОЗВИТКУ ПІДПРИЄМСТВА

Однією з ключових проблем економіки інновацій є формування системи фундаментальних понять теорії і аналізу їх економічного змісту. Не дивлячись на поширеність цієї категорії, кожен дослідник вкладає в неї свою систему характеристик. Тому до теперішнього часу немає загальноприйнятої термінології цих понять. В той же час уніфікація і систематизація сучасного

понятійного апарату інноваційної діяльності має гостру практичну спрямованість, як засіб вибору і використання певних різновидів інновацій в конкретних умовах виробництва з його цілями, обмеженнями і можливостями, направленими на підвищення конкурентоспроможності продукції, що випускається, і підвищення ефективності суспільного виробництва.

Питання інноваційного розвитку підприємства та формування системи стратегічного управління його інноваційними цілями постійно перебувають у колі наукових інтересів вчених та практиків. Огляд теоретичних основ реалізації ризиків і їх впливу на функціонування підприємства, виділення базових ідей інноваційних стратегій не дозволяє сформувати єдиного алгоритму ведення бізнесу в умовах ризиків. Саме тому актуальним напрямком досліджень виступає розробка новітніх підходів до формування та обґрунтування інноваційної стратегії розвитку підприємства в умовах зовнішніх викликів та ризиків нестабільності бізнес-середовища.

Інноваційний розвиток підприємства є складним процесом, що потребує управління засобами інноваційної стратегії та реалізацію майбутньої моделі поведінки підприємства в умовах нестабільності, враховуючи власні індивідуальні внутрішні можливості забезпечувати ефективну діяльність та безперервний розвиток. Стратегічне управління інноваційними процесами на підприємстві базується на прогнозуванні окремих умов здійснення інвестиційної діяльності, інвестиційного клімату, кон'юнктури інвестиційного ринку в цілому та в розрізі окремих його сегментів. Складність цього процесу полягає в тому, що проводиться постійний пошук та оцінка альтернативних варіантів інвестиційних рішень, які найповніше відповідають іміджу компанії. Досліджуючи той чи інший варіант інноваційної стратегії, кожен керівник повинен враховувати усі можливості свого підприємства, що мають відповідати загальній стратегії розвитку та бути прийнятними для нього за рівнем ризику, передбачати готовність ринку до сприйняття новинок. Певна складність розробки стратегії на основі інноваційних принципів полягає також в тому, що стратегія не є постійною, вона потребує постійного корегування з врахуванням зміни зовнішніх умов та нових можливостей росту підприємства.

Ефективним управлінським інструментом нейтралізації негативного впливу ризиків на діяльність підприємства виступає інноваційна стратегія, яка здатна працювати на випередження та забезпечувати довготривалий стимул економічному зростанню підприємства в умовах невизначеності[2].

Ключовими чинниками, що визначають цілі й засоби їх досягнення в рамках реалізації інноваційної стратегії, є:

– баланс між продукцією і технологічними можливостями підприємства, що визначає межу варіантності підприємства в умовах зміни зовнішнього

навколишнього середовища, а також можливість задоволення споживача необхідним рівнем якості;

– баланс між фундаментальними і прикладними науковими розробками, що визначає інноваційний заділ або реальні ключові компетенції, які можна здійснити в доступному для огляду майбутньому;

– позиціонування на ринку з урахуванням отримання конкурентних переваг, що дозволяють виробляти конкурентоспроможну продукцію для тих сегментів ринку, які представляють інтерес для вищого керівництва;

– час розробки і виходу на ринок, що забезпечує отримання високого і сталого прибутку[3].

Формуючи стратегію інноваційного розвитку, сучасне підприємство використовує комплексний підхід на основі двох складових [1, с. 48]:

1) ринкової, яка передбачає всебічний аналіз зовнішнього середовища підприємства та врахування макрофакторів. Підприємство чітко націлене на активізацію збуту своєї продукції та пошук нових комерційно привабливих сегментів ринку;

2) ресурсної, яка головний фактор успіху вбачає в ефективному використанні ресурсів підприємства і передбачає оцінку його сильних та слабких внутрішніх сторін. Ефективне поєднання інтелектуальних і матеріальних ресурсів дозволяє зберегти чи розвинути конкурентні переваги на цільових ринках, а відповідно впливає на результативність господарської та фінансової діяльності.

Стратегія інноваційного розвитку підприємств, що діє в ринковій економіці, має свої особливості і тому її вибір залежить від великої кількості факторів (ринкові позиції підприємств, динаміка науково-виробничого потенціалу, нової продукції тощо). Це вимагає стратегічної спрямованості інноваційної діяльності підприємств і визначення змісту інновацій, адекватних інтересам споживачів. Вдало підібрана стратегія стане основою для виходу підприємства з кризової ситуації, допоможе адаптуватись до мінливих умов нестабільного середовища та зменшити вплив зовнішніх та внутрішніх ризиків на діяльність підприємства.

Використанні джерела

1. Гаврилко П., Колодійчук А., Лалакулич М. Теоретичні засади та механізм формування стратегії інноваційного розвитку підприємств. Світ фінансів. 2012. № 1. С. 44-60.
2. Василенко В.О., Шматько В.Г. Інноваційний менеджмент: навчальний посібник. К.: Центр навчальної літератури, 2005. 440 с.
3. Ільяшенко З. Формування структури інвестиційних ресурсів розвитку підприємств. Бізнес Інформ. 2009. № 9-10. С. 43-51.